

УДК 821.161.1'06-312.4

Г15

Галео, Кейт.

Г15 Мішень Антихриста / Кейт Галео. — К. : Саміт-книга, 2022. — 168 с.

ISBN 978-966-986-497-0

Початок 90-тих, перші роки Незалежності України. Київ заповнили дивні люди в білому. Вони всюди, всюди розповідають про пришествя нового Бога і неминучий, швидкий кінець світу. Начебто просто чергова секта. Але Біле братство покликано поховати не лише свою паству, а й усю країну. Адже сектанти служать не богу, а російському КДБ.

На тлі цих подій у Києві діє невловимий маніяк, який гвалтує та вбиває молодих жінок. Його сліди ведуть у секту. Київський міліціонер Олег Піроцький намагається вислідити і знешкодити Звіра.

УДК 821.161.1'06-312.4

ISBN 978-966-986-497-0

© Кейт Галео, 2022

© Саміт-книга, 2022

ПЕРЕДМОВА

У 1990-1993 роках в Україні розгорнула свою діяльність релігійна секта «Біле братство». Її лідерами стали так звана Марія Деві Христос — буцімто втілення Христа на землі (донецька журналістка Марина Цвігун) та її чоловік — так званий апостол Іван Свамі (Юрій Кривоногов, кандидат технічних наук, засновник Інституту вивчення душі «Атма»). Кривоногов співпрацював зі спецвідділом радянських спецслужб. Там вивчали методи маніпуляцій масовою свідомістю. У той період тисячі українців вступали до лав «Білого братства». Вони жертвували секті власне майно, ізолювали себе від зовнішнього світу та спілкування з близькими.

Наступна історія створена на згаданому історичному підґрунті. Утім наведені нижче факти, діалоги та більшість дійових осіб — художній вимисел автора.

ГЛАВА 1

Звір точно знав, як усе буде й чим закінчиться. Він — режисер. Цю частину дійства він називав саспенсом, як в улюбленого Хічкока. Навіть музичний супровід обрав — попури зі стрічок великого майстра кіножахів. Зараз ця тривожна музика лунала в його голові. Аби збудитися ще дужче, він навіть уявив себе глядачем, що співпереживає жертві — «Отямся, дурепо, не йди туди!» — але вона спокійно йшла поруч. «Ось і ліхтар тобі в поміч, дурна, скрипить, хитається. Ні, нічогісінько не підозрює. Іде, як вівця на заклання» — він, як підліток у кінотеатрі, стежив за розвитком сцени. Їй трохи за двадцять. Худорлява, трохи аж занадто, лице — простувате, але миловидне. Гарне волосся — світло-русяве, густе, довге. Єдине, що дратувало в ній — темні кола під очима.

«Зовсім заморили їх там» — на мить він навіть відчув щось схоже на співчуття, але швидко відігнав його від себе. «Не найліпший екземпляр, але й не страховисько». Рукою в шкіряній рукавиці чоловік передав дівчині кришку від китайського термоса з яскравим малюнком. Вона присьорбнула і скривилася.

— Дивна кава в тебе, наче з горілкою. Уже й ніг не відчуваю, — вимовила хрипло й розсміялася.

Прийшли. Звір, загаявшись на мить із замком, відчинив двері одного з трьох металевих гаражів-равликів, що тулилися один до одного посеред дарницької промзони.

— Заходь, любя, — клацнув вимикачем, пустивши в убогий гаражний інтер'єр тьмяне світло брудної лампи. Автомобіля немає, на кількох полицях старі залізні інструменти, триногий стіл, два табурети. Порожня пляшка й два замусолених «гранчаки». У кутку на підлозі — старий матрац. Рай радянських чоловіків, куди дружинам завжди було зась.

Дівчина ввійшла й одразу ж, знизавши плечима, повернулася до дверей.

— Я хочу піти... Щось тут не того... Та й пізно вже, якщо дізнаються, що пішла з тобою — буде мені. Пусти!

Він мовчки схопив її за волосся й кинув на матрац обличчям униз. Дівчина скрикнула, голосно, протяжно:

— Ти шо?! Пусти, пусти... А-а-а-а!!!

Він навалився зверху, задер спідницю, порвав колготки й труси.

— І чого ж ти, дурепо, втекти раптом вирішила? Ми з тобою довше б позабавлялись, а так — тримай, — майже ніжно прошепотів на вухо жертві.

Вона пручалася, намагалася дотягнутися до нього, хотіла вкусити, кричала. Притискаючи її до матрацу, Звір витяг із кишені плаща білий пояс, накинув їй на шию і стиснув. Дівчина страшно захрипіла. Він не бачив її обличчя, але знав, що воно посиніло, що язик вивалився, а очі викотились. Потім очі оскляніли, жертва затихла — все як завжди. У житті — як у кіно. Відпустив зашморг. Голова впала на брудний матрац обличчям униз. Він глибоко й солодко зітхнув, сховав білу стрічку в кишеню. Дістав звідти презерватив. Чистота процесу — правило без винятків. Розстебнув блискавку на штанях. Подумав: «Ну, нарешті... ось і найцікавіше».

ГЛАВА 2

Олегу знову снилася та страхітлива мішанина. Петька сидить на землі й виє, стискаючи руками скривавлену голову. А мертві очі Валерки відбивають небесну блакить під Асадабадом. Олег вдивляється в ті скляні очі, а там — молода красива мама гортає перед ним сторінки сімейного фотоальбому. Він чотирирічний у неї на колінах. Мама пахне корицею і яблуками. Він горне до неї личко — цьомкнути, а там — чорні провалля замість очей. Обличчя... ні не обличчя, а череп, обтягнутий жовтою сухою шкірою. Це не його мама, це сама Смерть. Такою бачив її востаннє в лікарні. Уві сні він кричить, але захлинається своїм криком, наче ватою. Шукає тата. Знаходить очима. Тато стоїть на підвіконні четвертого поверху будівлі міліцейського управління. Олег кличе батька. Той дивиться на сина і ступає крок назустріч. Секундне вільне падіння тіла — і удар об землю. Тато лежить головою вниз, а з-під неї розтікається темно-червона кров. Олег хоче вирватися, прокинутися, але провалюється ще глибше. Гола чоловіча спина, широкі плечі, напружені м'язи, голі сідниці. Усе це рухається ритмічно й відгукується жіночим стогоном. Вона під ним. Жінка лежить на животі, уже безсила. Уже майже підкорилася, змирилася з неминучим. Він хоче накинутися на гвалтівника. І не може. Рука, якою намагається вдарити, некерована й безсила. Звір накидає на дівочу шию зашморг, голова жінки закидається

назад. На нього дивиться Ната з викоченими очима й посинілим язиком ...

Страшна судома струсила тіло. Він закричав і розплющив очі. У сірому світлі похмурого осіннього ранку побачив пустир, сміття. Двоє брудних псів неподалік чубилися за труп ворони. Більший, одноокий і рудий, зрештою поступився їй, залізуючи свіжу кров на передній лапі, пошкунтильгав геть. Менший, чорний, лишився гризти ворону.

Олег піднявся на лікті й озирнувся. За півкілометра ліворуч виднілися труби київського елеватора. Праворуч — будівля «Ленінської кузні» — значить Рибальський. Як? Звідки? Мабуть, закінчував у якомусь подільському генделику, а потім ноги понесли додому через міст на Воскресенку. Не донесли. Годинник на руці показував 7.24. Олег дістав із кишені потертої шкірянки маленький слоїк із пігулками. Тіло трусило, дві пігулки впали на землю. Підняв, обдув і — до рота. Знову постукав себе по кишенях.

— Де ж вона? Йомайо... — потрібне так і не знайшлося. Понишпорив очима навкруги й помітив порожню бляшанку з-під бичків у томаті, а в ній, хвала Всевишньому, хоч смердюча й брудна, але вода. Кілька разів жадібно ковтнув, викинув бляшанку й хитаючись підвівся.

Він знову запізниться. Гнатюк лютуватиме.

Через Рибальський міст — на бульвар між Верхнім та Нижнім Валами. Далі — у бік Житнього ринку та Подільської автостанції. Там зазвичай стоять бомбіли. Треба поспішати. Верхній та Нижній Вали — дивина. Одна вулиця — дві назви. Верхній — парні номери.

Нижній — непарні. У дитинстві по суботах часто з мамою їздили сюди базарювати. Вона розповідала, що колись тут текла до Дніпра річка Глибочиця. Подоляни укріплювали її береги валами. Звідти й назва. Де зараз та Глибочиця? Брудний струмок у колекторі під землею. Так само й він. Був Олег Піроцький — хвацький опер, з нюхом як у вівчарки, найтяжчі справи брав із льоту. А от вийшов весь — лишилася брудна калюжа. Але ж скоро все скінчиться. Він так вирішив. Обіцянку нещасній мамі юної Світланки виконає, убивцю доньки візьме. І все — дембель. До папанів своїх, тих, які в афганському Кунарі полягли, до батька з мамою. Але спершу — справа. Пообіцяв. Света Богданович... 20 років. Обличчя в ніжному ластовинні, красива, струнка — якраз таких Звір і бере. Інші його, мабуть, не збуджують. Тато, мов підкошений, лише вигукнув: «Света моя!» — і рухнув у морзі. Лікарі не встигли. Мати ховала обох одразу на Лісовому кладовищі. На свіжій могилі Олег і пообіцяв тій сірій тіні в чорній хустині, що візьме звіра. Света була першою з чотирьох. Усім близько двадцяти. У всіх одна спільна ознака...

Олег сповільнив крок. З кожного дерева на бульварі на нього дивилася вона — та сама ознака, що об'єднала всіх чотирьох жертв нелюда. З-під білого тюрбана на Олега дивилися очі й ніби глузували. Звичайне жіноче обличчя. Два пальці правиці з'єднані в благословенні. На Олега сунула чорна в'язка лють. Бажання було одне — підійти до листівки на дереві й шосили вдарити кулаком у самісіньку середину цього брехливо-цнотливого погляду. Той погляд переслідував усюди, від нього не було куди сховатися, він намертво закарбувався в свідомості. Мов під гіпнозом, ступив крок до дерева,

аж раптом вухо вловило жіноче плаксиве: «От же ж, блін!» Реальність повернулася у вигляді саморобного возика-кравчучки. Благенька конструкція програла двобій зі сходами з підземки й розвалилася. Мотузка тріснула від напруги, крам розсипався. Олег допоміг дівчині зібрати штучні пластикові квіти, одноразові леза, «снікерси», «тампакси» та гіпсові з позолотою статуетки янголів. В одного від падіння відлетіла голівка, покотилася й зупинилася біля купки сміття. Олег підняв і придивився до янгольського личка. «На Володю Ульянова схоже», — подумав. Віддав дівчині, міцно закріпив баули на возику, прикрутив, як міг, колесо, підняв возик сходами на поверхню й мовчки пішов далі — до Подільської автостанції. Одразу домовився з водієм роздовбаного жигуля — «Михайлівська площа — десять тисяч».

Від смердючого букету з бензину, «Пріми» без фільтра та фруктового ароматизатора його ледь не вивернуло на задне сидіння, вкрите брудним килимом із шишкінськими ведмежатами у ранковому лісі. Олег заховав носа в комір куртки й одразу заплющив очі, аби не спонукати таксиста до розмови. Той натяку не зрозумів і, мов заведений, почав розважати пасажира завченим зранку анекдотом. Олег не чув — міцно спав.